

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoCsp/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216218499
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Holická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1216218499.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Holickej a členov senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Ondreja Krajča, v spore žalobcu: R. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom a adresou na doručovanie R. XX, P., zastúpený I. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, P., proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy a iných nárokoch, na odvolania žalovaného a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 3. decembra 2018, č.k. 13Csp/92/2016-383, takto

rozhodol:

Odvolačný súd odvolanie žalovaného odmieta.

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdzuje.

Žiadnej zo strán sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v častiach o určenie, že spotrebiteľská zmluva číslo XXXXXXXXXX zo dňa 05.04.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná; o určenie, že úver poskytnutý na základe uvedenej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov; o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.467,18 eur v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku; o určenie, že rozhodcovská zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 05.04.2012 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou; o určenie, že je neprijateľnou zmluvnou podmienkou danej zmluvy o úvere zo dňa 05.04.2012, kde sa dlžník zaväzuje zaplatiť veriteľovi sumu 800 eur zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 772 eur, t.j. celkovo zaplatiť čiastku 1.572 eur; o určenie, že je neprijateľnou podmienkou RPMN vo výške 302,69 % uvedenou v danej spotrebiteľskej zmluve a o určenie, že je neprijateľnou podmienkou administratívny poplatok v čiastke 514,67 eur uvedený v prílohe k tejto zmluve - štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú prílohou zmluvy o úvere a sú jej neoddeliteľnou súčasťou. Druhým výrokom určil, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je článok 12 - Dohoda o vyplnení zmienek Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré tvorili súčasť zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 05.04.2012 a ktorý znie: „na O. Y. O. E. D. L. O. (Ď. D. D. „) L. O. B. Ú. O. L. L. D. I. (Ď. D. D. „) L. L. X O., L. Q. V. T. L. O. T. D. E. O. Ú. O. T. I. J. O. B. L. O. O. D. O. I. I. R. Y. L. C. T. A. svoj Y. V. L. Q. O. O. T. D. I. T. E., Ž. O. T. L. na Y. O. O. I. V. L. E., Q. T. L. O. P. X B. A. Y. T. A. E. T. N., B. J. Q. E. V. L. X po T. S. T., Y. C. K. Č. T., D. V. L. Y. T. D. Č. Y. T. O. T. P. Y. O. T. L. Y. V. L. L. E., Q. L. L. Q. E. L. Y. O. O. E. O. Ú. F. O. T. L. na Y. O. O. I. B., Ž. V. P. E., Q. T. L. O. P. X B. Y. T. T. A. E. O. T. D. I. T. E., Ž. I. J. N. L. E. V. O. L. Y., ak O., Q. P. L. D. Y. P. O. D. T. D. B. B., Ž. O. T. P. Y. O. T. L. Y. V. L. L. Č. E., Q. L. L. Q. E. L. E. O. O. E. O. Ú. O. T. L. na E. O. O. I. B., Ž. V. P. E., Q. T. L. O. P. X B. A. Y. T. T. A. E. O. T. T. E., Ž. B. L. O. P. Y. T. O. V. L. L. E. D. I.“. Ďalším výrokom zamietol žalobu v zostávajúcej časti o zaplatenie 158,14 eur a napokon rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 75

%, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Na základe nesporných tvrdení strán sporu a vykonaného dokazovania súd prvej inštancie vychádzal z toho, že medzi žalobcom a žalovaným došlo dňa 05.04.2012 k uzavretiu zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný v postavení veriteľa poskytol žalobcovi ako dlžníkovi úver v sume 800 eur. Dlžník sa zaviazal veriteľovi istinu úveru vrátiť a zároveň veriteľovi zaplatiť príslušný poplatok vo výške 772 eur, t.j. celkovo 1.572 eur, a to 12 mesačných splátkach vo výške 131 eur počnúc dňom 18.04.2012. V zmluve bola určená výška RPMN 302,69 %. V rámci zmluvy J. R., ako ručiteľ vyhlásil, že uspokojí pohľadávku veriteľa voči dlžníkovi, ktorá vyplýva zo zmluvy o úvere, v prípade, že dlžník svoj záväzok voči veriteľovi nesplní riadne a včas. Dlžník v zmluve vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, ako aj s obsahom plnomocenstiev v nej uvedených a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdil prevzatie zmluvy vrátane Všeobecných podmienok. Príloha k zmluve o úvere - štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere obsahovala opis hlavných náležitostí úveru, t.j. jeho celkovú výšku 800 eur, dobu trvania zmluvy o úvere 12 mesiacov, splatnosť úveru: spotrebiteľ sa zaviazal celkovú čiastku uhradiť v 12 mesačných splátkach, počnúc dňom 18.04.2012, termín konečnej splatnosti úveru 18.03.2013, celkovú čiastku, ktorú bude musieť spotrebiteľ zaplatiť: spotrebiteľ uhradí celkovú čiastku 1.572 eur, z tejto čiastky predstavuje úver čiastku 800 eur, úrok čiastku 257,33 eur a administratívny poplatok čiastku 514,67 eur, vyžadované záruky: ručiteľ a dohoda o zrážkach zo mzdy. V tejto prílohe boli ďalej špecifikované nasledovné údaje: úroková sadzba úveru fixná 32 % ročne, ročná úroková sadzba 32 %, celkové náklady spotrebiteľa 772 eur, priemerná hodnota RPMN 40,87 %. V rámci bodu 12 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, bola dojednaná dohoda o vyplnení zmienek v znení citovanom v druhom výroku rozsudku uvedenom vyššie. Žalobca a žalovaný rovnako dňa 05.04.2012 uzavreli samostatnú rozhodcovskú zmluvu podľa § 5 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Podľa jej Čl. I sa rozhodcovským súdom na účely tejto zmluvy rozumie Stály rozhodcovský súd zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s., IČO: 35 922 761, sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava. Rozhodcovským konaním sa rozumie konanie pred Stálym rozhodcovským súdom podľa Čl. I bodu 1 tejto zmluvy, vedené podľa procesných ustanovení Rokovacieho poriadku, Štatútu a ostatných predpisov rozhodcovského súdu, platných a účinných v čase začatia rozhodcovského konania za použitia príslušných ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z. Podľa Čl. II ods. 1 rozhodcovskej zmluvy všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č. 103900543 zo dňa 05.04.2012 vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmienek zabezpečujúcej uvedenú úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené: a/ pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovského súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku; rozhodcovský rozsudok preskúmava iný rozhodca ustanovený podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, b/ pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok). Podľa Čl. II ods. 2 rozhodcovskej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 1 tohto článku zmluvy, vrátane sporu o platnosť, výklad alebo zrušenie zmluvy o úvere na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku tejto rozhodcovskej zmluvy; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou zmluvou v súlade s vnútornými predpismi Stáleho rozhodcovského súdu založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu. V Čl. III bode 5 rozhodcovskej zmluvy bolo formulované poučenie, že voči rozhodcovskému rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu je možné v stanovenej lehote podľa žiadosti o jeho preskúmanie na stály rozhodcovský súd alebo v stanovenej lehote podať žalobu o jeho zrušenie na príslušný všeobecný súd. Dňa 01.10.2014 žalobca uhradil sumu 150 eur, dňa 07.11.2014 sumu 98,50 eur, dňa 03.05.2016 sumu 2.905,73 eur a dňa 03.05.2016 sumu 271,09 eur, spolu 3.425,32 eur. Žalovaný v liste zo dňa 12.5.2016 žalobcovi oznámil, že dňa 03.05.2016 uhradil istinu úveru spolu s poplatkom vo výške 1.572 eur na základe zmluvy o úvere č. 103900543 uzavretej dňa 05.04.2012. Keďže však žalovaný uvedenú čiastku neuhradil v zmluvne dohodnutom čase, dostal sa do omeškania a preto ho žalovaný, v súlade s

vyplnenou zmenkou žiadal o úhradu dohodnutého zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy a zákonného zmenkového úroku vo výške 6 % ročne z dlžnej sumy. Vzhľadom na skutočnosť, že pred splatením dlhu bol žalovaný nútený si zabezpečiť návratnosť pohľadávky, čím mu vznikli ďalšie náklady (napríklad poplatok za zasielanie upomienok, odmena pre advokáta za zastupovanie, poplatok za rozhodcovské konanie...) v celkovej sume 860,16 eur, z toho nedoplatok na nákladoch 590,37 eur, týmto žiadal žalobcu, aby dlžnú sumu v celkovej výške 4.457,54 eur, zodpovedajúcu neuhradeným dohodnutým a zákonným zmenkovým úrokom a nedoplatku na nákladoch, uhradil do 7 dní od doručenia tejto výzvy. Dňa 05.04.2012 bola žalobcom vystavená zmenka č. XXXXXXXXXX na sumu 1.841,79 eur, ktorou sa vystaviteľ zaviazal zaplatiť zmenkovú sumu pri predložení zmenky na rad žalovanému. Ministerstvo spravodlivosti SR, odbor ochrany spotrebiteľa vo svojej odpovedi zo dňa 16.08.2016 na podnet žalobcu doručený dňa 23.05.2016 konštatoval, že v zmluve absentujú náležitosti vyžadované v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 159/2010, spotrebiteľský úver je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve absentujú nasledujúce údaje - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, úroková sadzba spotrebiteľského úveru, doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Bolo konštatované, že dohoda o vyplnení zmenky je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože je v rozpore s ustanovením § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010, podľa ktorého v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru nemožno splniť dlh alebo zabezpečiť jeho splnenie zmenkou. Žalobcovi bolo odporúčané podať na súd žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, určenie neplatnosti zmluvy z dôvodu obsahu neprijateľných zmluvných podmienok a neprimeranej odplaty, o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca bol upozornený, že stanovisko je len odporúčaním a vyjadruje právny názor, ktorý nemá všeobecne záväzný charakter. Právomoc rozhodovať konkrétny spor má súd. Zo spisu od Slovenskej rozhodcovskej, a.s. sp.zn. SR 05504/14 zistil, že dňa 25.08.2014 podal žalovaný (v rozhodcovskom konaní na strane žalobcu) návrh na začatie rozhodcovského konania voči žalobcovi (v rozhodcovskom konaní na strane žalovaného). Žalobca sa v danom konaní domáhal voči žalovanému úhrady istiny úveru vo výške 800 eur, úroku vo výške 32 % ročne zo sumy 800 eur od 06.04.2012 do zaplatenia, úhrady nesplateného poplatku vo výške 524,96 eur, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.324,96 eur od 24.07.2012 do zaplatenia a náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky (trovy mediálneho konania) 249,79 eur, poplatok za upomienky 20 eur a trovy rozhodcovského konania 381,56 eur. Svoj nárok odvodzoval zo zmluvy o úvere č. 103900543 zo dňa 05.04.2012 s odôvodnením, že žalovaný si ako dlžník neplnil svoj záväzok riadne a včas. Pred podaním návrhu na začatie rozhodcovského konania zmluvné strany absolvovali aj mediálne konanie, avšak k vyriešeniu sporu nedošlo. Ako listinný dôkaz žalobca v rozhodcovskom konaní predložil zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 5.4.2012, Všeobecné obchodné podmienky poskytnutia úveru, rozhodcovskú zmluvu zo dňa 5.4.2012, prílohu k zmluve o úvere - štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, prehľad povinností a záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere. V rozhodcovskom konaní sa vyjadril aj žalovaný R. X. v liste zo dňa 01.10.2014, kde vyhlásil, že zmluvu o úvere zo dňa 05.04.2012 podpísal dobrovoľne a chce svoj záväzok splatiť. V roku 2012 prišiel o prácu, ale od minulého mesiaca je konečne zamestnaný a začne splácať svoj záväzok. Vyjadril sa, že má záujem uzatvoriť zmluvu alebo mimosúdne vec urovnať. Stály rozhodcovský súd (zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s.) vo veci vydal rozsudok sp.zn. SR 05504/14 zo dňa 20.10.2014. Vo výroku rozsudku zaviazal žalovaného na povinnosť uhradiť žalobcovi istinu 650 eur, poplatok vo výške 524,96 eur, úrok vo výške 32 % ročne zo sumy 800 eur od 06.04.2012 do 01.10.2014, zo sumy 650 eur od 02.10.2014 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.324,96 eur od 24.07.2012 do 01.10.2014, zo sumy 1.174,96 eur od 02.10.2014 do zaplatenia. Tiež ho zaviazal na zaplatenie trov mediálneho konania vo výške 249,79 eur, poplatku za upomienky vo výške 20 eur a zaplatenie trov rozhodcovského konania vo výške 381,56 eur. Všetky plnenia mal žalovaný uhradiť spoločne v mesačných splátkach vo výške 180 eur a to pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V odôvodnení rozsudku rozhodcovský súd konštatoval, že preskúmal predloženú rozhodcovskú zmluvu a zaoberal sa aj posúdením jej prípadnej neprijateľnosti ako zmluvnej podmienky a teda aj otázkou jej platnosti. Mal za to, že rozhodcovskou zmluvou s alternatívnym výberom súdneho orgánu nebola žalovanému uložená povinnosť riešiť prípadný spor výlučne v rozhodcovskom konaní a teda žalovanému nebola obmedzená možnosť domáhať sa ochrany svojich práv v spore len v rámci rozhodcovského konania. Rozhodcovskú zmluvu považoval za riadne uzavretú, bola daná právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie veci. Rozhodcovský súd vec posúdil s odkazom na ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku, zákon č. 129/2010 Z.z. Mal za to, že z uzavretej zmluvy o úvere vyplývajú základné náležitosti zmluvného úverového vzťahu, zmluva obsahovala podstatné údaje vyžadované zákonom slúžiace dlžníkovi na zhodnotenie ekonomickej výhodnosti poskytnutého úveru. Osobitne posudzoval aj výšku úroku 32 % ročne, ktorý

považoval za primeraný a v súlade s dobrými mravmi, ktorý v danom období podstatne neprevyšoval výšku odplaty v obdobných prípadoch pri poskytovaní úverov inými nebankovými subjektmi resp. bankami pri istom druhu finančných produktov. Rovnako rozhodcovský súd považoval za primeranú aj výšku poplatku za poskytnutie úveru. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť 19.12.2014. Z exekučného spisu sp.zn. 55Er 1817/2015 a konečného vyúčtovania exekučného konania - daňového dokladu zo dňa 05.05.2016, vydaného súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD súd prvej inštancie zistil, že exekučná pohľadávka spolu predstavovala sumu vo výške 3.958,92 eur, ktorá bola voči povinnému vymožená v celom rozsahu a pozostávala z položiek: a/ vymáhaná pohľadávka oprávneného istina 551,50 eur, úroky z omeškania 390,41 eur, prevzatie a príprava právneho zastúpenia 70,82 eur, trovy za spísanie zápisnice 70,82 eur, súdny poplatok za vydanie poverenia 16,50 eur, úrok 658,62 eur, úrok z omeškania 241,84 eur, poplatok 524,96 eur, trovy mediáčného konania 249,79 eur, poplatok za zaslanie upomienok 20 eur, trovy rozhodcovského konania 381,56 eur, spolu 3.176,82 eur, b/ trovy súdneho exekútora, odmena súdneho exekútora 651,75 eur, náhrada hotových výdavkov 0 eur, 20% DPH z trov exekúcie 130,35 eur, spolu 782,10 eur. Z obsahu exekučného spisu bolo zrejmé, že návrh na vykonanie exekúcie podal žalovaný ako oprávnený voči žalobcovi ako povinnému a to na základe exekučného titulu - špecifikovaného rozhodcovského rozsudku. Povinný navrhoval zastavenie exekúcie podaním zo dňa 07.10.2015 (následne na výzvu súdu dopĺňaným), kde zdôraznil, že skutkovým základom vydania rozhodcovského rozsudku bol spotrebiteľský vzťah, pričom zmluva z ktorej oprávnený odvodzoval svoje nároky obsahuje neprijateľné podmienky. Bol názoru, že na právny vzťah medzi oprávneným a povinným nemožno aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Rozhodcovské konanie bolo začaté na základe rozhodcovskej doložky obsiahnutej vo Všeobecných obchodných podmienkach k zmluve, takáto rozhodcovská doložka je neplatná a preto aj rozhodcovský rozsudok je neplatný a nevykonateľný. Okresný súd Bratislava II uznesením č.k. 55Er 1817/2015-89 zo dňa 03.03.2016 návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol rovnako ako návrh na povolenie odkladu exekúcie. V odôvodnení tohto rozhodnutia odkázal na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. ÚS 429/2011-16 z 03.11.2011, podľa ktorého exekučný súd je povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania, a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a to napr. aj na účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť. Exekučný súd preto preskúmal zákonnosť vedenej exekúcie ako aj spôsobilosť rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Z odôvodnenia rozhodnutia bolo zrejmé, že súd preskúmal rozhodcovskú zmluvu uzavretú medzi povinným a oprávneným. Odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2011 z 13.10.2011, podľa ktorého pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. Zároveň exekučný súd prihliadol na skutočnosť, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu. Exekučný súd, vychádzajúc z názoru povinného, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a teda na jej základe nedošlo k založeniu právomoci rozhodcovského súdu rozhodovať vo veci, konštatoval, že predložený rozhodcovský rozsudok je spôsobilým exekučným titulom, nakoľko ho vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor. Rozhodcovské konanie prebehlo na základe platnej rozhodcovskej zmluvy, podpísanej oboma stranami ako samostatná listina, pričom povinný v nej mal na výber voľbu súdu. Rozhodcovská zmluva bola dojednaná v súlade s § 3 ods. 6 zákona č. 355/2014. Exekučný súd mal za to, že rozhodcovská zmluva neobmedzovala právo povinného obrátiť sa na súd a konštatoval, že nedisponuje právomocou rušiť a meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Dané uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.03.2016.

3. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie po právnej stránke posúdil podľa § 3, § 4, § 31 ods. 3, § 33 ods. 2, § 35, § 40 ods. 1, § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, (ďalej len „ZoRK“) v znení účinnom do 31.12.2014, § 44 ods. 3, § 48 ods. 2, § 50 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení účinnom do 22.12.2015, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 5, § 451 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie v prvom rade ozrejmil, že pri posudzovaní uplatňovaných nárokov a najmä skúmaní splnenia procesných podmienok, za

ktorých môže byť vec prejednaná a rozhodnutá, vychádzal z nespornej premisy, že žalobca a žalovaný dňa 05.04.2012 uzavreli zmluvu o úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou. Práve pre účely ochrany spotrebiteľa sa vytvoril systém úniijných a vnútroštátnych noriem, ktorých účelom je zabezpečená teoretickej aj praktickej rovnováhy v spotrebiteľských vzťahoch. Tvrdenie žalovaného že zmluva o úvere nie je zmluvou spotrebiteľskou, keďže bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka, nepovažoval pre posúdenie jej charakteru za relevantné. Ako aj vyplýva z definície spotrebiteľskej zmluvy, touto je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Nie je rozhodujúce, podľa akého právneho predpisu bola zmluva uzavretá, ale len skutočnosť, že túto uzatvárali zmluvné strany v postavení fyzickej osoby ako spotrebiteľa, teda zmluvne slabšej strany, ktorá nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a v postavení dodávateľa, ktorý zmluvu uzatvára v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti. Uviedol, že v tomto prípade žalobca i žalovaný zodpovedajú charakteristike zmluvných strán spotrebiteľskej zmluvy a preto musel v konaní postupovať s prihliadnutím na systém právnych noriem upravujúcich postavenie spotrebiteľa. Považoval za potrebné však zdôrazniť, že účelom ochrany spotrebiteľa rozhodne nie je poskytovanie neprimeranej ochrany, ktorá by negovala samotné princípy existencie záväzkovo právneho vzťahu, ako vzťahu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti oboch zmluvným stranám. Zároveň, nemožno právnu úpravu ochrany spotrebiteľa vykladať tak, že by spotrebiteľ stratil akúkoľvek zodpovednosť za svoje konanie. Rovnako mal za to, že na spotrebiteľa, rovnako ako na každú sporovú stranu v konaní, sa musia aplikovať aj ustanovenia upravujúce podmienky konania pred všeobecným súdom. Znamená to, že pre spotrebiteľa platia všetky zákonné mantinely, ktoré znemožňujú prejednanie veci a len skutočnosť, že je zmluvne slabšou stranou nemôže ovplyvniť nutnosť zachovania striktnosti aplikácie právnych predpisov, upravujúcich vedenie konania.

4. Následne riešil otázku, či rozhodnutiu vo veci samej nebráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej podľa § 230 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), keďže v konaní vyšlo najavo, že nároky zo zmluvy o úvere nielenže boli prejednané v rámci rozhodcovského konania, ktoré sa skončilo vydaním rozhodcovského rozsudku, ale zároveň povinnosť plniť, na ktorú bol žalobca zaviazaný týmto právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, bola úspešne uplatnená v exekučnom konaní, ktoré skončilo vymožením celej pohľadávky vrátane trov rozhodcovského konania a trov exekúcie. Je neprípustné, aby súd rozhodoval o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo opätovne, čo vyjadruje ústavnoprávnu zásahu ne bis in idem. Na prekážku veci právoplatne rozhodnutej musí súd prihliadať ex offo a jej existencia vedie k zastaveniu súdneho konania. Pri posudzovaní existencie res iudicata, rovnako prihliadol na ustálenú judikatúru súdov SR, ktoré dávajú odpovede na skutkové otázky, týkajúce sa aj tohto konania. Platí premisa judikovaná napr. rozhodnutím Najvyššieho súdu SR z 28.5.2002, sp.zn. 3Cdo 100/01, že právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu. Právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie v sebe zahŕňa kladné alebo záporné riešenie otázky existencie či neexistencie práva alebo právneho vzťahu, ktorá má byť riešená určovacou žalobou. Konkrétne pre daný prípad poukázal, že ak by dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok predstavuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej, musel by konštatovať (v časti uplatňovaných nárokov) totožnosť strán sporu ako aj totožnosť predmetu konania. Rozhodcovský rozsudok síce zaväzoval žalobcu na plnenie zo zmluvy o úvere, ale jeho povinnosťou v zmysle citovaných zákonných ustanovení (ktoré mu ukladali povinnosť preskúmať zmluvu z hľadiska spotrebiteľského práva, existencie prípadných neprijateľných zmluvných podmienok) bolo ustáliť ako predbežnú otázku, či nárok na toto plnenie existuje najmä z pohľadu preskúmania zmluvy o úvere, jej podstatných náležitostí (a prípadného vyhodnotenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v prípade absencie zákonných náležitostí) a jej platnosti z hľadiska, či táto obstoí v kontexte dobrých mravov. Uviedol, že ako je zrejmé aj z odôvodnenia rozsudku rozhodcovského súdu, tento sa týmito otázkami aj zaoberal, svoj názor riadne odôvodnil, pričom dospel k záveru, že zmluva o úvere obstoí v kontexte právnej úpravy spotrebiteľských vzťahov a nároky uplatňované návrhom sú dôvodné. Z toho dôvodu konštatoval totožnosť konania pred rozhodcovským súdom s konaním na základe podanej žaloby v tomto konaní. Považoval za nutné poukázať aj na to, že v zmysle § 35 ZoRK doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Prijal preto záver, že v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom bol nárok žalovaného voči žalobcovi o zaplatenie nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere, tvorí prekážku veci právoplatne rozhodnutej v častiach nárokov, v ktorých konanie zastavil. Doplnil, že vzhľadom na vnesenú argumentáciu zo strany žalobcu sa s otázkou res iudicata v súvislosti so zastavením konania zaoberal z viacerých uhlov pohľadu a

podrobil ju skúmaniu z hľadiska širších súvislostí. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že žalobca (v rozhodcovskom konaní vystupoval na strane žalovaného) sa v tomto sám vyjadril, že uplatnený nárok v celom rozsahu uznáva, zmluvu o úvere podpísal dobrovoľne a chce uplatnené plnenie v celom rozsahu uhradiť. Práve v rozhodcovskom konaní mal žalobca šancu a možnosť poukázať na údajné nedostatky zmluvy o úvere, čo neurobil. ZoRK bol v čase prebiehajúceho súdneho konania platný a účinný, preto neobstojí obrana žalobcu poukazujúca na následnú zmenu právnej úpravy, ktorá zaviedla úpravu rozhodcovského konania v dvoch rôznych právnych predpisoch, a to ZoRK a zákone č. 335/2014 Z.z., avšak až od 01.01.2015. ZoRK mu umožňoval viaceré postupy obrany a to dokonca aj vo forme preskúmania rozhodnutia rozhodcovského súdu všeobecných súdom na základe žaloby v zmysle § 40 ods. 1 ZoRK. Jedným z dôvodov zrušenia rozhodcovského rozsudku bola práve skutočnosť, že pri rozhodovaní rozhodcovského súdu boli porušené právne predpisy na ochranu spotrebiteľov (§ 40 ods. 1 písm. j/). Ani túto formu preskúmania rozhodcovského rozsudku žalobca nevyužil a rozsudok nadobudol právoplatnosť. Konštatoval, že rozhodcovský rozsudok predstavuje zákonom aprobovanú formu rozhodnutia, a to aj v spotrebiteľských sporoch za splnenia zákonom predpokladaných podmienok. S prihliadnutím na znenie § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, účinného v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou ustanovenie, ktoré vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Z uvedeného je zrejmé, že ani právna úprava spotrebiteľských vzťahov v rozhodnej dobe nevylučovala možnosť riešiť spotrebiteľské spory pred rozhodcovským súdom, a to za splnenia podmienky, že rozhodcovská doložka nebola dojednaná výlučne, teda tak, že určovala výlučnosť rozhodcovského súdu a zakladala jeho výlučnú právomoc. Znamená to, že v prípade, že rozhodcovská doložka alebo rozhodcovská zmluva umožňovala spotrebiteľovi obrátiť sa v prípade sporu nielen na rozhodcovský súd ale aj na všeobecný súd, nemožno ju za žiadnych okolností považovať za neplatnú resp. vyhodnotiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vychádzajúc z obsahu predloženej rozhodcovskej zmluvy dospel k záveru, že táto predstavovala platný právny úkon, ktorý neodporoval žiadnemu zákonnému ustanoveniu, keďže bola dojednaná ako samostatná individuálna zmluva, nie vo forme doložky vo všeobecných podmienkach, ako na to poukazoval žalobca. V jej obsahu bola etablovaná možnosť riešiť spory tak pred rozhodcovským súdom ako aj pred všeobecným súdom. Len skutočnosť, že táto zmluva bola uzavretá v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, nespôsobuje jej neplatnosť a neúčinnosť. Preto aj v tomto konaní v rámci hodnotenia podmienok konania obstála čo do formy i obsahu s právnou úpravou spotrebiteľských vzťahov, nespôsobovala značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi žalobcom a žalovaným. Preto aj následné rozhodnutie rozhodcovského súdu podľa neho nebolo možné považovať za nezákonný alebo nulitný právny akt. Práve naopak, toto predstavuje zákonom aprobovanú formu rozhodnutia, ktorému zákon následne priznáva všetky dôsledky v podobe nadobudnutia platnosti, účinnosti a záväznosti. Skutočnosť, že všeobecný súd v tomto konaní nepreskúmal, nevyhodnotil a následne vecne nerozhodol o nárokoch, ktoré už boli prejednávané v rozhodcovskom konaní, nemožno hodnotiť ako odňatie možnosti konať pred súdom. V otázke plnenia zo zmluvy o úvere a v rámci toho aj v otázke o existencii či neexistencii neprijateľných podmienok v zmluve, či jej platnosti ako takej (v rámci posúdenia predbežnej otázky), už rozhodol rozhodcovský súd aprobovaným spôsobom, ktorý zákon nielenže povoľuje ale aj priamo upravuje. Znova poukázal na to, že rozhodcovský súd preskúmal nároky zo zmluvy s prihliadnutím na spotrebiteľský charakter zmluvy a jeho prípadné vecné pochybenie nemôže súd odstraňovať v tomto konaní, nakoľko žiadne zákonné ustanovenie mu to neumožňuje. Dal do pozornosti, že žalobca nevyužil možnosť preskúmania rozsudku v stanovenej lehote spôsobom upraveným v ZoRK a všeobecný súd v tomto prípade nie je orgánom, ktorý disponuje právomocou rozhodnutie rozhodcovského súdu zrušiť, zmeniť alebo rozhodnúť v rozpore s jeho závermi v otázkach, o ktorých už tento právoplatne rozhodol. Pripustenie takejto reparácie (bez ohľadu na správnosť záverov rozhodcovského súdu, ktoré súd v tomto konaní nemá právomoc skúmať) by znamenalo neprípustný zásah do ustálenej procesnej postupnosti podávania opravných prostriedkov (v prípade rozhodcovského rozsudku) a bolo by rozhodnutím, ktoré by obchádzalo zákonnú úpravu v tom, že by nezákonným spôsobom zmenilo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Ďalší dôvod, prečo konanie vo vymedzených nárokoch zastavil pre existenciu prekážky res iudicata spočíval aj vo vedenom exekučnom konaní. Poukázal na to, že na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, prebehlo exekučné konanie, ktoré skončilo vymožením priznaného plnenia. Ako je zrejmé z ustanovení Exekučného poriadku, aj exekučný súd je povinný pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskom spore, preskúmať samotnú rozhodcovskú zmluvu ako aj rozhodcovské rozhodnutie. Je povinný taktiež umožniť povinnému podať námietky proti exekúcii a o týchto rozhodnúť. Súd takto postupoval v danom exekučnom konaní, kde obrana povinného v rámci podaných námietok spočívala práve v tvrdeniach

o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ako aj samotnej spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na údajné neprijateľné podmienky v nej. O týchto námietkach všeobecný exekučný súd riadne rozhodol, pričom po právoplatnosti tohto rozhodnutia došlo k vykonaniu exekúcie a vymoženiu dlžnej pohľadávky. Súd prvej inštancie konštatoval, že aj v tomto konaní tak došlo k preskúmaniu argumentov žalobcu, ktoré boli vyhodnotené ako neopodstatnené. Už v tomto konaní došlo k preskúmaniu rozhodcovského rozsudku a prijatiu záveru o jeho platnosti, vykonateľnosti a záväznosti. Aj z tohto dôvodu v žiadnom prípade nemohol opätovne preskúmať zmluvu o úvere (obsah neprijateľných podmienok vplyvujúcich na výšku plnenia z nej ako aj jej prípadnú neplatnosť), nároky z nej plynúce a rozhodnúť v rozpore so závermi rozhodcovského súdu ako aj exekučného súdu. V tejto súvislosti poukázal aj na znenie § 61 Exekučného poriadku (platného a účinného v čase vydania poverenia na jej vykonanie), podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu je v exekúcii vylúčené. Vzhľadom na uvedené, ak by aj rozhodcovský súd a exekučný súd pri rozhodovaní o nároku zo zmluvy o úvere, pri posudzovaní jej platnosti a existencie neprijateľných podmienok alebo aj pri posudzovaní rozhodcovského rozsudku ako riadneho exekučného titulu, pochybili, v tomto konaní súd nemá právomoc reparaovať tieto rozhodnutia, keďže nie je odvolacím súdom ani súdom na ktorý by sa podávali v tejto súvislosti mimoriadne opravné prostriedky. Podotkol tiež, že žalobcovi ako spotrebiteľovi bola zákonom daná široká škála možností svojej obrany, ktorú nevyužil, resp. jeho obranu všeobecný súd vyhodnotil ako neúčinnú. Len postavenie žalobcu ako spotrebiteľa nemôže odôvodniť prekračovanie medzí zákonov, v spotrebiteľských vzťahoch je cieľom zabezpečenie rovnosti zmluvných strán a nie bezbrehá a absolútna ochrana spotrebiteľa a jeho oslobodenie od všetkých záväzkov alebo od nutnosti využívať zákonné prostriedky pri obrane svojich nárokov, v prípade, že chce byť od plnenia zmluvne dojednaných záväzkov oslobodený. Ohľadom tvrdenia žalobcu, že sa o neprijateľnosti zmluvných podmienok, neplatnosti zmluvy, či jej neúplnosti dozvedel až neskôr, uviedol, že ich nemožno hodnotiť ako okolnosť umožňujúcu opätovne rozhodovať o nárokoch už rozhodnutých. Je na ťarchu žalobcu, že sa nebránil v čase, kedy mohol a kedy mu zákon prostriedky na obranu umožňoval, ale až po jeho márnom uplynutí. Z uvedených dôvodov konanie zastavil voči vymedzeným nárokom a týmto sa vecne nezaoberal a nevykonával príslušné dokazovanie na ich preukázanie. Uviedol, že žalobcom navrhované výsluchy žalovaného a svedkov E. X. a J. R., ktorí sa mali vyjadrovať k okolnostiam uzatvárania zmluvy o úvere, je pre toto konanie, vzhľadom na neskúmanie jej vecného obsahu, irelevantné.

5. Hmotnoprávne sa zaoberal žalobným nárokom na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v článku 12 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru - Dohoda o vyplnení zmeniek. Poukázal na to, že zmluvné dojednanie nebolo predmetom prieskumu rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní, a teda ani prieskumu všeobecného exekučného súdu, keďže zmenka ako taká nebola v týchto konaniach predkladaná a vecne posudzovaná či riešená. Rozhodcovský súd na základe tohto zmluvného dojednania nepriznal plnenie zo zmluvy, nejednalo sa totiž (na rozdiel od ostatných v žalobe označených neprijateľných zmluvných podmienok) o zmluvné dojednanie majúce vplyv na posúdenie platnosti celej zmluvy, jej podstatných náležitostí, dôvodnosti výšky uplatňovanej istiny a úrokov. S poukazom na § 298 C.s.p., ktorý umožňuje súdu v individuálnych spotrebiteľských sporoch určiť zmluvnú podmienku ako neprijateľnú, dospel k záveru, že žalobca v konaní osvedčil nekalý postup žalovaného, ktorý sa po ukončení exekučného konania a vymožení všetkých nárokov zo zmluvy o úvere opätovne listom zo dňa 12.5.2016 obrátil na žalobcu s výzvou na plnenie, a to práve s odkazom na nároky vyplývajúce z vystavenej zmenky (žiadal úhradu zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne a zákonného zmenkového úroku vo výške 6 % ročne). Práve tento postup žalovaného podľa názoru súdu prvej inštancie odôvodňoval zásah v podobe určenia neprijateľnosti zmluvného dojednania dohody o vyplnení zmeniek, ktorým sa žalovanému znemožní dosiahnuť prípadný úspech pri uplatňovaní svojich domnelých nárokov z vystavenej zmenky. Už vychádzajúc z § 17 ods. 3 ZoSÚ, ktorý vyslovene určuje nemožnosť zabezpečenia splnenia dlhu zo spotrebiteľského úveru vystavením zmenky, mal za to, že táto dohoda v celom svojom obsahovom znení predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ak napriek uvedenému zákonnému ustanoveniu žalovaný, dokonca vo všeobecných podmienkach, takúto podmienku naformuloval, obchádzal tým zákon a konal v rozpore s dobrými mravmi. Aj skutočnosť, že takto závažný zabezpečovací inštitút netvoril obsah samotnej zmluvy, ale bol dojednaný len vo všeobecných podmienkach, považoval za neprijateľný prejav dominancie žalovaného ako dodávateľa, ktorý takýmto spôsobom hrubo narušuje rovnováhu vzťahu medzi ním a spotrebiteľom. Za neosvedčené považoval tvrdenie žalovaného, že táto dohoda predstavovala individuálne zmluvné dojednanie. Žalovaný ničím nepreukázal, že by žalobca mohol akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť obsah tohto dojednania, dokonca aj jeho tvrdenie, že mal údajne k dispozícii viacero verzií zmlúv podľa potrieb spotrebiteľa, bolo nepreukázané. Poukázal, že už len formálne umiestnenie tejto dohody vo

všeobecných podmienkach znemožňovalo úpravu resp. vynechanie tohto zmluvného dojednaní. V danej veci považoval za irelevantné, či táto zmluvná podmienka bola určená ako neprijateľná v iných súdnych konaniach, a to práve z dôvodu jeho opätovného výstupu voči žalobcovi s nárokmi zo zmenky. V tomto prípade súd prvej inštancie považoval za spravodlivé upraviť vzťahy medzi stranami sporu tak, aby definitívne došlo k zániku možnosti uplatňovania akýchkoľvek iných nárokov (ako tých, ktoré už boli priznané) zo strany žalovaného voči žalobcovi. Konštatoval, že žalovaný bol v rámci svojich nárokov plne uspokojený, a preto akékoľvek pokusy o navýšenie plnenia, sú v rozpore s dobrými mravmi.

6. Súd prvej inštancie vecne prejednal aj časť nároku na vydanie časti bezdôvodného obohatenia vo výške 158,14 eur. Vychádzal z toho, že vo zvyšnej časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.467,18 eur sa na nárok vzťahuje prekážka veci právoplatne rozhodnutej z dôvodu, že celá táto suma a nárok na jej úhradu bola prejednávaná v rozhodcovskom konaní. Poukázal na to, že žalobca na pojednávaní špecifikoval svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia čo do výšky 2.625,32 eur nasledovne: k sume 3.176,82 eur vymoženej exekútorom pripočítal sumy 150 eur a 98,50 eur, ktoré žalobca uhradil, súčet tvoril sumu 3.425,32 eur, od ktorej odpočítal sumu 800 eur, ktorá tvorila istinu úveru. Z konečného vyúčtovania exekučného konania zistil, že exekútor vymohol na istine sumu 551,50 eur, úroky z omeškania 390,41 eur, úrok 658,62 eur, úrok z omeškania 241,84 eur, poplatok 524,96 eur. Súčet týchto súm tvorili nároky vyplývajúce priamo zo zmluvy o úvere, ktoré boli priznané v rozhodcovskom rozsudku a na ktoré sa viaže prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Rozhodcovským rozsudkom boli priznané a exekútorom následne vymožené aj trovy mediáčného konania vo výške 249,79 eur, poplatok za upomienku 20 eur a trovy rozhodcovského konania 381,56 eur. Rovnako na tieto položky, nakoľko o nich bolo rozhodnuté právoplatným rozhodcovským rozsudkom, sa viaže prekážka veci právoplatne rozhodnutej a nemohol o nich opätovne rozhodovať. Spolu činila vymožená suma týchto položiek 3.018,68 eur. Zároveň poukázal na to, že v návrhu na začatie rozhodcovského rozsudku sa žalovaný domáhal úhrady celej istiny 800 eur, ktorej časť následne žalobca uhradil v splátkach v sume 150 eur a 98,50 eur. Keďže predmetom rozhodcovského konania bol nárok na úhradu celej istiny 800 eur, hoci rozhodcovský súd priznal v rámci istiny len plnenie 551,50 eur, vo zvyšnej časti vzhľadom na úhradu žalobu zamietol, preto možno ustáliť, že v rámci rozhodcovského rozsudku bolo rozhodované aj o uhradených sumách 150 eur a 98,50 eur, a teda aj na tieto sa vzťahuje prekážka veci rozhodnutej. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie konštatoval, že v časti žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia sa vzťahuje prekážka veci právoplatne rozhodnutej na sumu 2.467,18 Eur (3.018,68 eur + 150 eur + 98,50 eur - 800 eur) a o nároku na vrátenie tejto sumy rozhodovať nemohol. Zvyšok žalovanej istiny 158,14 eur tvorila suma spadajúca v rámci vymožených plnení v exekučnom konaní ku trovám súdneho exekútora, ktoré boli vyplatené k jeho rukám a zostali v jeho dispozícii. Uviedol, že o tejto sume nebolo ešte autoritatívne rozhodnuté žiadnym rozhodnutím, či už rozhodcovského súdu alebo všeobecného súdu, preto musel o časti tohto uplatneného nároku rozhodovať. Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca domáhal voči žalovanému, ako subjektu, ktorý nemal vo veci pasívnu vecnú legitímáciu. Vydania bezdôvodného obohatenia sa mohol žalobca domáhať len voči subjektu, ktorý sa bezdôvodne obohatil, v tomto prípade voči exekútorovi. Keďže žalovaný touto časťou žalovanej sumy nikdy nedisponoval, nesvedčí mu povinnosť túto žalobcovi vydať a z toho dôvodu žalobu v časti o zaplatenie 158,14 eur zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a 256 ods. 1 C.s.p. podľa pomeru úspechu sporových strán ako aj z ustálenia procesného zavinenia zastavenia konania. Na účely určenia pomeru úspechu vychádzal z toho, že každý nárok predstavoval 12,50 %, keďže predmetom súdneho konania bolo 8 rôznych nárokov, ktoré svojim charakterom nemožno kvantitatívne ani kvalitatívne porovnať. Konštatoval tak, že žalovaný bol úspešný v 87,50 % žaloby, keď bolo konanie zastavené z dôvodu prekážky veci právoplatne rozhodnutej alebo čiastočne zamietnuté a žalobca v 12,50 %, keď súd určil jednu zmluvnú podmienku ako neprijateľnú. Pomer úspechu zodpovedá víťazstvu žalovaného vo veci samej zníženého o pomernú časť jeho neúspechu (87,50 - 12,50), t.j. 75 %.

8. Toto rozhodnutie napadol odvolaním jednak žalovaný, ktorý uviedol, že rozsudok napáda v celom rozsahu a žiadal jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. K odvolaniu žalovaného podal žalobca svoje vyjadrenie, na ktoré stručne reagoval žalovaný a následne sa opäť vyjadrili žalobca ako i žalovaný.

9. Proti rozsudku podal odvolanie aj žalobca, v zákonom stanovenej lehote, a to do výrokov o čiastočnom zastavení konania, čiastočnom zamietnutí žaloby ako aj súvisiaceho výroku o nároku na náhradu trov

konania. Svoje odvolanie formálne založil na odvolacích dôvodoch § 365 ods. 1 písm. a/ až h/ C.s.p. Napadnutý rozsudok považoval za nepreskúmateľný, nezákonný, zjavne neodôvodnený, neprímerane prísny, nevyvážený a nezohľadňujúci argumenty ani okolnosti v predmetnej veci. Toto rozhodnutie podľa neho nespĺňa kvalitatívne ústavne požiadavky na súdnu ochranu, bolo ním porušené právo na spravodlivý proces a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Taktiež namietal, že vo veci nebol úplne zistený stav veci, keďže sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal s námietkami a všetky neodôvodnil a nevykonával ním navrhnuté dôkazy, jeho interpretácia je v rozpore s obsahom právnej praxe, pričom tento odklon nie je nijako zdôvodnený. Uviedol, že rozhodnutie je rozporné s kogentnými normami a jeho interpretácia v rozpore s prioritou spravodlivosti, hodnotenie dôkazov bolo vykonané bez akceptovateľného racionálneho základu v rozpore so skutkovým základom. Napádaný rozsudok je príliš formalistický, trpí vadami a jeho závery sú extrémne inkonzistentné. Rozhodnutie a postup súdu prvej inštancie sú podľa neho rozporné s procesnými požiadavkami spravodlivosti, nerešpektujú všeobecne uznávané základné právne princípy, odopierajú spravodlivosť, vykladajú právo v rozpore s medzinárodnými zmluvami, ktorými je SR viazaná a vykladajú ich teoreticky a iluzórne a procesné normy vykladajú reštriktívne. Rozhodnutie je v rozpore s konceptom spravodlivého konania. Súd prvej inštancie podľa neho nedostatočne preskúmal podania, argumenty a dôkazy, ktoré boli predložené. Odôvodnenie rozhodnutia musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a ako vec právne posúdil. Zároveň musí dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia nespĺňa zákonom stanovené podmienky podľa § 220 ods. 2 a 3 C.s.p., ani podľa Občianskeho súdneho poriadku. Poukázal tiež, že vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka spĺňa kritéria požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať ako nekalú. Argumentoval spotrebiteľskou povahou predmetnej zmluvy, potrebou aplikácie špeciálnych ustanovení, ktoré implementujú záväzné európske spotrebiteľské predpisy, pričom nemožno použiť Obchodný zákonník a poukázal tiež na § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 600/2012 o potrebe dodržiavania komunitárneho práva a v tomto ohľade aj na rozsudky Súdného dvora EÚ 106/77 Simmenthal, C-473/00 Cofidis, C-243/08 Pannon GSM. Uviedol, že súd prvej inštancie hrubo odignoroval jeho námietky v súvislosti s potrebou aplikácie ochrany spotrebiteľa a bez právneho dôvodu sa priklonil pri rozhodovaní na stranu žalovaného dodávateľa, čo je v rozpore so zásadou rovnosti zbraní. Odkazoval na materiálne poňatie štátu SR a výkon právomoci a kompetencie orgánu verejnej moci, s tým, že je podstatné sledovať taktiež účel, ku ktorému uplatnenie právomocí smeruje, ako i prostriedky ktoré sú k tomu používané. V podmienkach materiálneho štátu nemôže byť výkon verejnej moci bezobsažný ani bezúčelný. Z ústavného hľadiska nie je možné aprobovať a tolerovať výkon verejnej moci, ktorá je prostým uplatnením formálne predvídaného oprávnenia orgánu verejnej moci bez toho, že by bol sledovaný zákonom predpokladaný a racionálny účel ku ktorému konkrétny výkon zverenej právomoci smeruje. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s každou námietkou, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, pričom ide o arbitrárne rozhodnutie a má právo na riadne odôvodnenie. Poukázal na to, že k základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. S poukazom na konštantnú judikatúru tiež doplnil, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Súdu prvej inštancie vytkal, že nesprávne uviedol v bode 5. odôvodnenia rozsudku, že bolo nesporné, že žalovaný dodávateľ poskytol úver vo výške 800 eur, pričom na to tvrdenie nevykonával dokazovanie napriek tomu, že bolo sporné, pretože dodávateľ si odpočítal ihneď prvú splátku a tak žalobcovi nebol úver poskytnutý podľa zmluvy. Ďalej s poukazom na konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že do spisu založil prílohu k zmluve o úvere - Štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere s konkrétnymi údajmi týkajúcimi sa zmluvy, poukázal na to, že daný dokument predložil i žalovaný a nepoprel skutočnosti a podmienky uvedené v nich, že ide o spotrebiteľský úver. Zo zistených skutočností je teda osvedčené, že ide o spotrebiteľský úver a pri rozhodovaní bol prvostupňový súd povinný vychádzať z ustanovení ZoRK, zákona č. 335/2014 Z.z., § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, ustanovení ZoSÚ, pričom by dospel k záveru, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy medzi účastníkmi možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku s tým, že zmluvné podmienky neboli individuálne dojednané, keďže ich pripravil dodávateľ vopred a rozhodcovskú zmluvu podpísal spotrebiteľ spolu so zmluvou o úvere ako viacero

spolu súvisiacich dokumentov. Zmluva bola predložená v predtlačenej podobe, vo forme tzv. formulárovej zmluvy a navrhovateľ mal len možnosť ju buď ako celok odmietnuť alebo ako celok prijať. Napriek tomu, že by v rozhodcovskej zmluve bol uvedený alternatívny spôsob riešenia sporov s možnosťou obrátiť sa na rozhodcovský súd alebo na všeobecný súd, podľa jeho názoru ako i názorov mnohých súdov SR, išlo o čisto formálne upravený mechanizmus riešenia sporov, kde sa dlžník môže obrátiť na všeobecný súd len formálne z toho dôvodu, že pokiaľ veriteľ uplatní svoje práva na rozhodcovskom súde, je dlžník povinný podriať sa rozhodcovskému súdu bez možnosti požiadať o ochranu všeobecný súd, čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a vyvodzuje záver, že právo voľby medzi rozhodcovským súdom a všeobecným súdom je len iluzórne. Vzhľadom k tomu bol súd povinný rozhodcovskú doložku či zmluvu považovať za neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Pretože nebola individuálne dojednaná a spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, mala byť považovaná za neplatnú, následkom čoho rozhodcovský súd vydávajúci rozhodcovský rozsudok vôbec nemal právomoc konať a rozhodnúť daný spor. Rozsudok mal nadobudnúť právoplatnosť 19.12.2014. Z uvedených dôvodov podľa žalobcu ide o neplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Ide o nulitný rozhodcovský rozsudok, ktorý nie je spôsobilý založiť v tomto konaní prekážku rozhodnutej veci. Nakoľko po zmene legislatívy (Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní č. 335/2014 Z.z.) už nebol rozhodcovský súd spôsobilý rozsudok vydať, preto absentuje akýkoľvek naliehavý právny záujem na jeho zrušení, keďže účastníkov nemôže k ničomu zaväzovať. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie tak vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že napriek zisteniam súdu prvej inštancie o pripisovaní súm na účet žalovaného spolu vo výške 3.425,32 eur, pričom osvedčený úver bola suma 800 eur, toto nevyhodnotil ako úžeru, ako plnenie v rozpore s dobrými mravmi, aj keď široká judikatúra súdov SR považuje takéto plnenie za úžeru. Takéto konanie považoval v právnom štáte netolerovateľné, ako i na strane dodávateľa tak i na strane súdu prvej inštancie, ktorý obhajuje úžeru. K časti rozsudku, v ktorej súd prvej inštancie poukazoval na znenie listu - výzva na zaplatenie žalovaného žalobcovi zo dňa 12.05.2016, súdu prvej inštancie vytykal, že sa s uvedeným konštatovaním nevysporiadal zákonným spôsobom. Poukázal na to, že súd prvej inštancie vo výroku rozhodol, že v prípade Dohody o vyplňovacom práve zmenky ide o neprijateľnú podmienku, avšak prisvedčil tvrdeniu žalovaného dodávateľa o jeho nároku na úžernícku odplatu, pričom nemal tieto skutočnosti osvedčené žiadnym dôkazom. Namietal tiež, že napriek zisteniam z rozhodcovského spisu v bode 11. odôvodnenia, sa súd prvej inštancie nevysporiadal s tým, že žalovaný dodávateľ nebol oprávnený žiadať v rozhodcovskom konaní celú sumu poskytnutého úveru 800 eur, pričom ide o zmätočný návrh v rozhodcovskom konaní. Žalobca uviedol, že mu ako spotrebiteľovi neboli vysvetlené dôsledky ani rozhodcovského konania ani mediačného konania a mal záujem splatiť skutočný dlh, ako uviedol v liste, avšak nemal v úmysle zaplatiť úžeru a tak sa stal obeťou úžerníckych praktík dodávateľa, ktorý od neho vymáhal plnenie bez právneho dôvodu. S poukazom na § 33 ods. 2 ZoRK ďalej uviedol, že nemožno prisúdiť, čo odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom a plnenie, ktoré je nemožné. Rovnako nemožno prisúdiť plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, najmä ak obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ak sa dôvod, pre ktorý nemožno prisúdiť plnenie vzťahuje len na časť zmluvy, nemožno prisúdiť plnenie týkajúce sa len tejto časti, pokiaľ z povahy zmluvy alebo jej obsahu alebo z okolností, za ktorých došlo k jej uzavretiu nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Pokiaľ uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy predchádzala nekalá obchodná praktika, nemožno prisúdiť plnenie v celom rozsahu. Namietal, že žiaden zo súdov neskúmal, že uzavretiu zmluvy predchádzala nekalá obchodná praktika, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá obsahuje množstvo neprijateľných podmienok, že rozhodcovská doložka i rozhodcovská zmluva je neprijateľná podmienka, že spotrebiteľská zmluva neobsahuje náležitosti podľa ZoSÚ a že spotrebiteľ je slabšia strana sporu, a teda nebolo možné prisúdiť plnenie v rozhodcovskom konaní. Žiaden z konajúcich súdov, napriek tomu, že bol na to povinný, nerešpektoval uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10 Pohotovosť s. r. o. proti S. Q., podľa ktorého: „1. Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách musí byť vykladaná v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu, vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má za týmto účelom k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať také posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. 2. Je úlohou dotknutého vnútroštátneho súdu určiť, či sa má podmienka zmluvy o úvere, aká je vo veci samej, upravujúca podľa zistení tohto súdu sankciu v neprimerane vysokej výške na ťarchu spotrebiteľa vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa uzavretia

tejto zmluvy považovať za nekalú v zmysle článkov 3 a 4 smernice 93/13. V prípade kladnej odpovede je úlohou uvedeného súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, s cieľom ubezpečiť sa, že tento spotrebiteľ nie je viazaný touto podmienkou. 3. Za okolností, aké sú vo veci samej, neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorý má podstatný význam v kontexte smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998, môže predstavovať rozhodujúcu okolnosť pre vnútroštátny súd v rámci jeho analýzy otázky, či podmienka zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúca sa jeho nákladov, v ktorej sa nenachádza takýto údaj, je zrozumiteľná v zmysle článku 4 smernice 93/13. Ak nejde o takýto prípad, tento súd má možnosť aj bez návrhu posúdiť, či vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa uzavretia tejto zmluvy je opomenutie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v jej podmienke týkajúcej sa nákladov tohto úveru spôsobilé prisúdiť tejto doložke nekalú povahu v zmysle článkov 3 a 4 smernice 93/13. Napriek tomu bez ohľadu na priznanú možnosť posúdiť túto zmluvu z hľadiska smernice 93/13, smernica 87/102 sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu umožňuje aj bez návrhu uplatniť ustanovenia preberajúce do vnútroštátneho práva článok 4 tejto poslednej uvedenej smernice a stanovujúce, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.“ Žalobca uviedol, že opačný výklad súdu prvej inštancie je porušením práva EÚ a odkázal tiež na samotnú smernicu Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993, rozhodnutia Súdneho dvora C-76/10, C-470/12, nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 322/2010, rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie - pokuta pre spol. POHOTOVOSŤ s.r.o., č. T., stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR - Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách, stanovisko na zmluvu spol. POHOTOVOSŤ s.r.o., ako aj ďalšie rozhodnutia okresných a krajských súdov - Okresný súd Bratislava V sp.zn. 37Er/7273/2010, Okresný súd Vranov nad Topľou sp.zn. 4C/282/2012, Krajský súd v Banskej Bystrici zn.zn. 17CoE/175/2012, Krajský súd v Prešove, sp.zn. 16Co/71/2011, sp.zn. 3Co/151/2013, sp.zn. 3Co/3/2011, Krajský súd v Trnave sp.zn. 10CoE/326/2010, Krajský súd v Ostrave sp.zn. 16lcm 944/2010. Osobitne poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 60/2011 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2011, sp.zn. 3MCdo/11/2010 s tým, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej doložky. Uviedol, že predmetná spotrebiteľská úverová zmluva obsahuje početné množstvo neprijateľných podmienok, ktoré odôvodňujú jej neplatnosť a s ktorými sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal a tak je rozhodnutie arbitrálne. Keďže podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 a § 17 ods. 3 ZoSÚ dotknutá zmluva neobsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti, pričom súd prvej inštancie sa s týmito nevysporiadal, žiadal odvolací súd, aby vo výroku rozhodnutia uviedol všetky neprijateľné podmienky, ktoré predmetná zmluva obsahuje a aby vo výroku rozhodnutia vyhlásil, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Mal za to, že sa žalovaný dodávateľ bezdôvodne obohatil bez právneho dôvodu, preto žiadal, aby vec bola opätovne prejednaná. Výklad súdu prvej inštancie v bode 15. odôvodnenia, v ktorej sa vyjadroval k neprimeranej ochrane spotrebiteľa, nepovažoval za konformný s právom EÚ, ktoré ma prednosť pred zákonom SR s poukazom na Ústavu SR. Uviedol, že v prejednávanej spore došlo k pochybeniam súdov a to nemôže byť na ujmu práv spotrebiteľa. Neprihliadli na zákonom stanovenú ochranu spotrebiteľa a umožnili, aby z majetku spotrebiteľa bola vymožená dodávateľom úžera, čo je v demokratickom právnom štáte netolerovateľné, pretože konanie súdov a sudcov je viazané na komunitárne právo, inak dochádza k porušeniu princípu právnej istoty občana SR. Namietal, že mu bolo odopreté právo na spravodlivý proces. Zastavením konania vo veciach v ktorých je súd povinný rozhodnúť došlo k nesprávnemu postupu súdu prvej inštancie a k vade konania. Súd prvej inštancie dal prednosť zákonu pred komunitárnym právom čo spôsobuje odstraňovanie demokratického poriadku súdom a čo je nezlučiteľné s princípmi právneho štátu. Súd prvej inštancie nesprávne uviedol analógiu v bode 17. odôvodnenia, v ktorom vysvetľoval posúdenie prekážky rozhodnutej veci medzi žalobou na plnenie a určovacou žalobou, pričom táto podľa žalobcu platí práve naopak a súd prvej inštancie tak nesprávne odôvodnil svoje rozhodnutie. Súdu prvej inštancie tiež vytýkal jeho argumentovanie odôvodneniami rozhodcovského súdu a exekučného súdu s tým, že nimi vôbec nie je viazaný, ako už judikoval Najvyšší súd SR, a preto je jeho rozhodnutie svojvoľné a arbitrálne. Taktiež namietal, že súd prvej inštancie zamietol návrh na vykonanie dôkazov výsluchom svedkov E. X. D. J. R., pričom by bol zistil i deficit informovanosti na strane spotrebiteľa. Uviedol, že teda nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Preto i zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky

procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Dal do pozornosti aj nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 107/07, v ktorom sa uvádza, že k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (II. ÚS 243/05), pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. Mal za to, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa neho sudkyňa svojvoľne rozhodla a doslova alibisticky zastavila konanie vo veci, v ktorej bola povinná rozhodnúť podľa komunitárneho práva, pričom konala v rozpore s čl. 144 Ústavy SR. Poukázal aj na to, že súdy SR rozhodli o neplatnosti zmlúv žalovanej spoločnosti POHOTOVOST s.r.o. pre množstvo neprijateľných podmienok, ako je osvedčené z verejne dostupných rozhodnutí súdov SR.

10. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

11. Pri skúmaní podmienok prípustnosti odvolania žalovaného odvolací súd dospel k záveru, že bolo podané oneskorene a je preto potrebné ho odmietnuť podľa § 386 písm. a/ C.s.p. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovanému doručený dňa 01.02.2019. Zákonná 15-dňová lehota na podanie odvolania (§ 362 ods. 1 C.s.p.), o ktorej bol žalovaný v napadnutom rozsudku riadne poučený, tak začala plynúť dňa 02.02.2019 a jej 15. deň pripadol na sobotu 16.02.2019, pričom odvolacia lehota uplynula pondelkom 18.02.2019 (§ 121 ods. 2, 3, 4 C.s.p.). V zmysle § 121 ods. 5 C.s.p. je lehota zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času. Ako vyplýva z potvrdenia o odoslaní podania, ktoré je súčasťou spisu (č.l. 415), odvolanie žalovaného bolo elektronickými prostriedkami podané až dňa 19.02.2019, teda oneskorene. Pre úplnosť odvolací súd tiež poukazuje na súladné závery Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp.zn. 5 Cdo 75/2019, sp.zn. 3 Cdo 105/2019, sp.zn. 8Cdo/14/2019), že v danom prípade je pre zachovanie lehoty na podanie odvolania rozhodný okamih odoslania elektronického podania podľa poslednej vety § 25 ods. 1 zákona o e-Govermente (zákon č. 305/2013 Z.z.) bez potreby ďalšieho preukazovania okamihu skutočného doručenia podania z tohto systému na určený súd. To plne korešponduje aj so znením § 121 ods. 5 C.s.p., pokiaľ ide o zachovanie procesnoprávných lehôt. V zmysle zákona e-Govermente je elektronické podanie je podané jeho odoslaním do elektronickej schránky orgánu verejnej moci; na účely preukázania momentu odoslania sa použijú údaje z potvrdenia podľa § 5 ods. 8. (§ 25 ods. 1) Správcovia ústredného portálu a informačného systému integrovaného obslužného miesta na účely elektronickej úradnej komunikácie zabezpečia vyhotovenie potvrdenia o odoslaní elektronického podania a rovnopisu odosielaného elektronického podania, a to automaticky alebo na požiadanie odosielateľa. (§ 5 ods. 8)

12. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu odvolací súd pristúpil k riadnemu vecnému prejednaniu jeho dôvodnosti, v dôsledku ktorého preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zastavujúcej a zamietajúcej časti (teda okrem jeho 2. výroku, ktorým bola určená neprijateľná zmluvná podmienka), v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie správne vyhodnotil a posúdil existenciu procesnej prekážky právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k žalobným nárokom spotrebiteľa vychádzajúcim z rovnakého skutkového základu totožných strán sporu ako peňažné nároky z tej istej spotrebiteľskej zmluvy, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom a boli tiež predmetom exekučného

konania. Vychádzajúc zo zistení zodpovedajúcich obsahu spisu dôkladne vysvetlil svoj náležitý postup, v dôsledku ktorého dospel k správne záveru o potrebe zastaviť konanie vo vymedzenej časti žaloby o zaplatenie, ktorá sa priamo kryla so žalovanému právoplatne priznaným peňažným nárokom v rozhodcovskom konaní, ako aj v časti žaloby týkajúcej sa tých určovacích nárokov, ktoré tvorili samotný predpoklad pri posúdení a priznaní daného peňažného plnenia. Rešpektujúc záväznú judikatúru Najvyššieho súdu SR sa v súvislosti s týmto svojím záverom osobitne venoval aj posúdeniu platnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá zakladala právomoc predmetného právoplatného rozhodcovského rozsudku, pričom dospel k správne záveru, ktorý je súladný s relevantnou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Následne sa súd prvej inštancie riadne zaoberal aj hmotnoprávnym posúdením dôvodnosti napadnutej zamietnutej časti žaloby, ktorá sa týkala zostávajúcej (zastavením konania nedotknutej) časti požadovaného peňažného plnenia. Svoj vecne správny záver o zamietnutí danej časti žaloby z dôvodu absencie pasívnej legitímácie vo vzťahu k tomuto nároku taktiež podrobne vysvetlil. Z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval opodstatnenosť svojej žaloby v danej časti a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovaným nárokom, súd prvej inštancie správne zamerl svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska vykonaného posúdenia splnenia procesných podmienok ako aj hmotnoprávného posúdenia veci. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, následne tieto v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 C.s.p. v spojení s § 191 C.s.p.) vyhodnotil a dospel tak k správne skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery. Pri svojom právnom posúdení vychádzal zo zodpovedajúcich ustanovení, tieto aj správne vyložil náležitým eurokonformným spôsobom s ohľadom na relevantnú judikatúru. Svoje závery aj riadne v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. Svoj myšlienkový postup dôkladne vysvetlil, a to nielen s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené výsledkami vykonaného dokazovania, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery. Súd prvej inštancie sa podrobne a presvedčivo vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán sporu súvisiacich s príslušným predmetom konania.

14. Vzhľadom na konkrétne odvolacie námietky žalobcu možno predovšetkým dať do pozornosti, že súd prvej inštancie správne ustálil povahu vzniknutého vzťahu a predmetnej zmluvy ako spotrebiteľský právny vzťah a zmluvu posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere spadajúcu pod režim ZoSÚ. Pokiaľ žalovaný v tomto ohľade v odvolaní neopodstatnene poukazoval na rozdielne posúdenie danej otázky či nedostatočné zohľadnenie spotrebiteľskej povahy sporu zo strany súdu prvej inštancie, jeho námietky nebolo možné považovať za dôvodné. Pre posúdenie správne napadnutej časti rozsudku rovnako nemal význam ani žalobcov nesúhlas s prezentovaným názorom súdu prvej inštancie o neprimeranej ochrane spotrebiteľa, keď z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie správne, zodpovedajúcim spôsobom a eurokonformne aplikoval príslušné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa významné pre rozhodnutie v prejednávanej veci.

15. Súd prvej inštancie sa náležite prednostne venoval procesnej otázke splnenia podmienok konania (§ 161 C.s.p.) vo vzťahu k posúdeniu, či je v preskúmvanej veci prekážka právoplatne rozhodnutej veci, tzv. *res iudicata* (§ 230 C.s.p.), ktorá by bránila jej hmotnoprávnemu preskúmaniu. Správne zistil, že predmetný peňažný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol v takmer celej jeho požadovanej výške (vo vzťahu k sume 2.467,18 eur) už predmetom právoplatného rozhodcovského rozsudku ako plnenie priznané žalovanému (v rozhodcovskom konaní v postavení žalobcu) na základe tej istej spotrebiteľskej zmluvy. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie boli taktiež vo väčšine určovacie nároky (vymedzené v zastavujúcej výrokovej časti rozsudku), ktoré tvorili základ uvedeného už priznaného plnenia v rozhodcovskom konaní, keďže ich prejudiciálne posúdenie bolo nevyhnutné pre priznanie daného peňažného nároku voči spotrebiteľovi. Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať *ex offio* a ktorej následkom je zastavenie konania (v jeho zodpovedajúcej časti).

16. Prekážka rozsúdenej veci (*res iudicata*) nastáva predovšetkým vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb.

Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom, vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, v ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (a tiež inak). O prekážku právoplatne rozhodnutej veci nejde v prípadoch, ak si súd určitú otázku v konaní posúdil prejudiciálne. Prejudiciálna otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku súdneho rozhodnutia, keďže výrok súdneho rozhodnutia je jedinou časťou rozsudku, ktorá nadobúda právoplatnosť, prejudiciálne posúdená otázka, ktorá sa prejavuje iba v odôvodnení rozsudku, nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Výnimku tvorí situácia, keď bolo právoplatne rozhodnuté o žalobe na plnenie, ktorého predpokladom bolo prejudiciálne posúdenie (určenie) práva alebo právneho vzťahu. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, či už kladne alebo záporne (či sa žalobe vyhovel alebo bola zamietnutá), tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie. Naopak to však neplatí. Teda právoplatný rozsudok o určovacej žalobe netvorí automaticky prekážku právoplatne rozhodnutej veci voči žalobe na plnenie. Právoplatným rozsudkom o určení práva či právneho vzťahu sa ešte nerozhodlo o povinnosti plniť z tohto práva alebo právneho vzťahu. Preto je žaloba na plnenie v týchto prípadoch prípustná. Právoplatný výrok o určení práva či právneho vzťahu tvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci voči novej žalobe na plnenie. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Obdo/44/2011 zo dňa 13.01.2012)

17. Všeobecne platí, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13.10.2011). Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne poukazoval na relevantný § 35 ZoRK (Doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu). V preskúmvanej veci však bola rozhodujúcou otázkou, či predmetný právoplatný rozhodcovský rozsudok bol spôsobilý založiť prekážku res iudicata aj za daných okolností spotrebiteľskej povahy sporu. V tomto prípade je potrebné vychádzať zo záväzného záveru Najvyššieho súdu SR vyjadreného v uznesení sp.zn. 3Cdo/27/2011 zo dňa 29.01.2015, publikovaného Zbierke stanovísk NS a súdov SR 6/2015 pod R 77/2015, podľa ktorého: „Neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej pre občianskoprávne konanie o určení neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy.“ V zmysle uvedeného bolo teda nutné v spore posúdiť platnosť rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola uzavretá stranami sporu popri zmluve o spotrebiteľskom úvere dňa 05.04.2012 a ktorá zakladala samotnú právomoc rozhodcovského súdu. Postup súdu prvej inštancie bol tak aj v tomto ohľade správny, keď v napadnutom rozsudku pristúpil k riadnemu skúmaniu platnosti predmetnej rozhodcovskej zmluvy. S prijatým záverom o jej platnosti, keďže nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a ide o platný právny úkon, sa plne stotožňuje i odvolací súd. Súd prvej inštancie správne vychádzal zo znenia § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy (§ 879s Občianskeho zákonníka), v zmysle ktorého mohla byť rozhodcovská zmluva považovaná za neprijateľnú podmienku v prípade, ak by od žalobcu ako spotrebiteľa vyžadovala, aby spory so žalovaným ako dodávateľom (zo zmluvy o úvere) riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Náležite poukázal na to, že predmetná rozhodcovská zmluva takéto výlučné riešenie sporov od spotrebiteľa nevyžadovala, ale naopak, v prípade sporu dávala možnosť voľby obrátiť sa na rozhodcovský súd alebo všeobecný súd. Rozhodcovská zmluva priamo stanovovala (Čl. II bod 1.) alternatívu riešiť spory podľa výberu žalujúcej strany v a/ rozhodcovskom konaní (pred Stálym rozhodcovským súdom) alebo b/ v súdnom konaní (pred príslušným súdom SR). Žalobca namietal, že dané dojedanie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, keď právo voľby medzi rozhodcovským súdom a všeobecným súdom je len iluzórne, poukazujúc na to, že ak veriteľ uplatní svoje práva na rozhodcovskom súde, je dlžník povinný podriať sa rozhodcovskému súdu bez možnosti požiadať o ochranu všeobecný súd. Takúto argumentáciu odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. V zmysle rozhodcovskej zmluvy bola obom stranám daná rovnaká možnosť pri iniciovaní

sporu vybrať typ konania, v ktorom bude jeho vec riešená. Samotné podriadenie sa (strpenie) právomoci príslušného riadne a v súlade so zmluvou zvoleného orgánu druhou zmluvnou stranou, nemožno automaticky vnímať ako akési neprípustné vnútenie povinnosti podrobiť sa rozhodcovskému konaniu voči spotrebiteľovi.

18. Stanoviť konkrétnu kvalifikáciu zmluvnej podmienky podľa okolností daného prípadu prináleží vnútroštátnemu súdu (rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-137/08, VB Pénzügyi Lízing). Ak sa teda strany sporu v danom prípade priamo dohodli, že výber typu konania má žalujúca strana, bez ďalších zvýhodnení či obmedzení niektorej z nich, podľa názoru odvolacieho súdu nemožno dospieť k záveru, že by išlo o dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Diskvalifikovanie konania dodávateľa, ktorý postupoval v zmysle rovnovážnej dohody so spotrebiteľom, za daných okolností nezodpovedá požiadavkám v intenciách § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, ani sa nejaví ako nutný prostriedok na zabezpečenie ochrany spotrebiteľa ako znevýhodnenej slabšej strany. V konaní nevyšli najavo žiadne také okolnosti, ktoré by nasvedčovali narušenie rovnováhy zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (napr. podmienenosť uzatvorenia zmluvy o úvere uzatvorením rozhodcovskej zmluvy, nátlak, neexistencia (danosti) jeho vôle, atď.) a žalobca ani neuvádzal konkrétne tvrdenia, že by k takýmto významným okolnostiam došlo. Na druhej strane možno naopak poukázať na oddelenú samostatnú povahu rozhodcovskej zmluvy s podpismi zmluvných strán, možnosť odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy aj bez uvedenia dôvodu do 10 dní od jej uzatvorenia (Čl. II bod 3.), prítomnosť poučenia o rozhodcovskom konaní (Čl. III), ako aj vyhlásenie dlžníka o súhlase s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy a o jeho predchádzajúcom poučení o dôsledkoch jej uzatvorenia (Čl. IV). Vzhľadom na výhrady žalobcu možno tiež ozrejmiť, že pre dané posúdenie nemá bez ďalšieho význam samotná formulárová forma rozhodcovskej zmluvy, keďže ide o prípustný spôsob návrhu v rámci legálneho mechanizmu uzatvárania zmlúv.

19. Žalobcom uvedeným rozdielnym záverom všeobecného súdu nebol odvolací súd pri svojom posúdení viazaný. Možno poukázať na to, že rozhodovacia prax všeobecných súdov v otázke platnosti rozhodcovských zmlúv nie je jednotná, pričom daná problematika nebola záväzne vyriešená. V zásade je potrebné vnímať rozdielnosť jednotlivých skutkových situácií. Odvolací súd dáva do pozornosti nález Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS/438/2018 zo dňa 11.06.2019, ktorý sa zaoberal rozhodcovskou doložkou tvoriacou priamo súčasť textu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Išlo o vyhlásenie spotrebiteľa, že prijíma návrh rozhodcovskej zmluvy, podľa ktorej vzájomné spory, ktoré medzi zmluvnými stranami vznikli v súvislosti s úverovou zmluvou, je príslušný prejednať a rozhodnúť v rozhodcovskom konaní rozhodcovský súd, pričom mu bola zároveň daná možnosť vyznačením označeného políčka vyjadriť nesúhlas s uvedeným návrhom rozhodcovskej zmluvy, keď by vzájomné spory v súvislosti s úverovou zmluvou bol príslušný prejednať a rozhodnúť všeobecný súd. Ústavný súd prijal záver, že „pre platnosť rozhodcovskej zmluvnej doložky v spotrebiteľských veciach sa vyžaduje, aby mal spotrebiteľ možnosť vyjadriť s ňou pri uzatváraní zmluvy nesúhlas tak, aby v prípade vyznačenia nesúhlasu vzájomné spory v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou bol príslušný prejednať a rozhodnúť všeobecný súd. Pokiaľ je táto podmienka splnená, nemožno sa dovolávať bez ďalšieho neplatnosti takejto doložky. Nie je pritom rozhodujúce, či spotrebiteľ vyznačil súhlas s doložkou vedome alebo z nepozornosti.“

20. Keďže daná rozhodcovská zmluva bola platná, súd prvej inštancie správne považoval predmetný právoplatný rozsudok za relevantnú preukážku res iudicata. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil túto prekážku vo vzťahu k určovacím nárokom, odvolací súd s ním nemohol súhlasiť. Súd prvej inštancie správne a súladne aj s vyššie citovaným záverom Najvyššieho súdu SR vo veci sp.zn. 5Obdo/44/2011 vychádzal z toho, že právoplatné rozhodnutie o povinnosti plniť predstavuje prekážku rozsúdenej veci aj pre určovaciu žalobu existencie práva alebo právnej skutočnosti, ktorá bola predpokladom jeho posúdenia a týka sa totožných strán a rovnakého skutkového základu. S danou procesnou prekážkou sa tak správne vysporiadal v celom rozsahu, keď vzťahoval jej dôsledky nielen na žalobou požadované peňažné plnenie v zodpovedajúcej časti sumy 2.467,18 eur, ale aj na tie uplatnené určovacie nároky, ktorých posúdenie bolo základom pre priznanie samotného peňažného nároku z danej spotrebiteľskej zmluvy v rozhodcovskom konaní - teda voči tým nárokom, ktorými sa žalobca domáhal určenia neplatnosti zmluvy o úvere, bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, neprijateľnosti vymedzených poplatkov a náležitosti tejto zmluvy, ako aj neplatnosti a neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy, pričom tieto nároky taktiež zodpovedajúcim spôsobom vymedzil v príslušnej zastavujúcej časti výroku napadnutého rozsudku. Vzhľadom na uvedené tak bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie v celej jeho zastavujúcej časti vecne správne.

21. Za daného stavu tak nemohla mať význam odvolacia argumentácia žalobcu týkajúca sa vecnej dôvodnosti jeho žaloby v zastavenej časti konania, a to ani v prípade, ak vychádzala z predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Rovnako irelevantnými v tomto konaní boli aj námietky vytykajúce nesprávnosť či nedostatočnosť posúdenia zo strany rozhodcovského súdu pri priznaní plnenia v rámci predmetného rozhodcovského rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť a na základe ktorého sa už viedlo aj exekučné konanie. Ako poukazoval tiež súd prvej inštancie, v prípade tohto sporu súdu neprináleží skúmať vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku ani postupu v príslušnom rozhodcovskom konaní. Ako vyšlo najavo, žalobca nevyužil na to určený typ konania, predpokladaný priamo § 40 a nasl. ZoRK, o ktorom bol v rozhodcovskom rozsudku riadne poučený. Žalobca v predmetnej veci taktiež nenáležite poukazoval na požiadavky kladené na súdny prieskum v rámci exekučného konania vedeného na základe rozhodcovskej zmluvy.

22. Pokiaľ žalobca navyše tvrdil, že daný rozhodcovský rozsudok nebol záväzný, pretože rozhodcovský súd nebol spôsobilý tento rozsudok vydať po zmene legislatívy - zákon č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, zjavne neopodstatneným je už základ tejto námietky, keďže uvedený zákon vstúpil do účinnosti (01.01.2015) až po vydaní (20.10.2014) ako aj právoplatnosti (19.12.2014) rozhodcovského rozsudku.

23. Vzhľadom na nerealizovanie príslušného hmotnoprávneho prieskumu, neboli dôvodné ani odvolacie námietky nevykonania dokazovania výsluchom svedkov na účel „zistenia deficitu informovanosti na strane spotrebiteľa“. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na to, že žalobca potrebu dokazovania nekonkretizoval na skúmanie platnosti rozhodcovskej zmluvy a v tej súvislosti ani neuvádzal žiadne rozhodujúce okolnosti príp. aké skutočnosti by sa mali dokazovaním preukázať. Pokiaľ v rámci návrhu na vykonanie výsluchu v prvoinštančnom konaní (č.l. 299 spisu) označil tiež „osvedčenie podpisovania zmluvy o úvere, rozhodcovskej zmluvy a zmenky“, relevantným spôsobom tým nešpecifikoval konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli mať pri vykonanom posúdení význam. Postup súdu prvej inštancie, ktorý dané dokazovanie nevykonala a v napadnutom rozsudku to i dostatočne zdôvodnil, tak možno považovať za správny.

24. Z napadnutej časti rozsudku sa súd prvej inštancie vecne zaoberal len časťou žaloby o zaplatenie 158,14 eur, na ktorú sa prekážka právoplatne rozsúdenej veci nevzťahovala, čo i detailne vysvetlil s poukazom na konkrétny obsah žaloby a predmet rozhodcovského konania. Vychádzajúc zo správneho zistenia, ktoré zodpovedalo obsahu spisu, že daná suma v rámci požadovaného vydania bezdôvodného obohatenia predstavovala vymožené trovy súdneho exekútora, dospel k záveru, že žalovaný vo veci nemal pasívnu vecnú legitimáciu, z dôvodu čoho žalobu v tejto časti zamietol. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca osobitne nenamietal vecnú správnosť tohto záveru súdu prvej inštancie, keď v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne argumenty, prečo považoval príslušný záver súdu prvej inštancie a nepriznanie danej časti peňažného nároku za nesprávne. Rozsudok súdu prvej inštancie tak v tejto časti nebol relevantne napadnutý a odvolaciemu súdu neprináležalo preskúmať odvolaním nedotknutý záver súdu prvej inštancie, ktorý je tak potrebné považovať za vecne správny.

25. Vzhľadom na všetko uvedené vyššie dospel odvolací súd k záveru, že žalobcom uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie, v dôsledku ktorých bolo konanie čiastočne zastavené a žaloba bola zamietnutá v časti o zaplatenie 158,14 eur. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním žalobcu potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 C.s.p. Čo sa týka odvolania žalovaného, ktoré bolo odmietnuté, odvolací súd vychádzal zo zásady zavinenia (§ 256 ods. 1 C.s.p.), keďže výsledok konania je analogický ako pri zastavení konania. Žalovaný oneskoreným podaním svojho odvolania zavinil (§ 256 ods. 1 C.s.p.) jeho odmietnutie, preto žalobcovi vznikol nárok na náhradu tých trov konania, ktoré vynaložil v súvislosti s odmietnutým odvolaním žalovaného. V prípade odvolania žalobcu odvolací súd vychádzal zo zásady úspechu (§ 255 ods. 1 C.s.p.), pričom nárok na náhradu trov konania vzniknutých v súvislosti s odvolaním žalobcu patril úspešnému žalovanému. Podľa obsahu spisu však žalobcovi ani žalovanému žiadne trovy v súvislosti s odvolaním ich protistrany nevznikli (žalovanému vznikol len výdavok zaplateného súdneho poplatku za jeho odvolanie), preto je súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku,

zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že žiadnej zo strán konania sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

27. Žalobca žiadal o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku. Podľa § 219 ods. 3 C.s.p., vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiadala, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. Žalobca neuviedol e-mailovú adresu a bolo zistené, že nemá aktívnu elektronickú schránku. Preto mu miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku nebolo možné oznámiť v súlade s citovaným ustanovením elektronickými prostriedkami.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom

fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).